

A vasárnap esti kereskedelmi híradók számára (TV2, RTL Klub) nem létezett Erkel-ünnep. Nemzeti himnuszunk zeneszerzőjének, nemzeti operánk megteremtőjének születése kétszázadik évfordulóján nem jutott egy képsor, említés, ugyanakkor mindkettőben hosszan és ájultan foglalkoztak egy bizonyos Sting nevű, valószínűen az angolszász tudatipar zenegyáraiból szalajtott énekes koncertjével. Azt is tudatták a nagyérdeművel, hogy Sting cserepes virágokat kért és kapott az öltözőjébe, mert azt szereti, mint sztár. Erkelről ugyanakkor országszerte több megemlékezést rendezett a magyar keresztény kultúra, a magyar zeneélet jelesei több értékes koncertet adtak, bemutatták a Bánk bán eredeti változatát. Esemény tehát volt.

Az eset azért említésre méltó, mert jellegzetes, sőt élesen felmutat valamit. Az Erkel vagy Sting közötti választás és Erkel elhallgatása a nemzeti és a nemzetközi, pontosabban a magyar és a nem magyar közötti harc része. Ugyanez történt néhány nappal korábban a MÁÉRT, azaz a Magyar Állandó Értekezletről való beszámolás vagy elhallgatás kettősségében. Az említett tévéadások legfeljebb csak eldugva említették meg ezt az eseményt. A korábbi MÁÉRT-et a sértődött Gyurcsány rekesztette be 2004-ben, nem sokkal a december 5-i, érvénytelenné manipulált népszavazás előtt. A legaljasabb, a halált is megérdemlő hazaárulás előtt. Az Erkel-ünnepség elhallgatása hátat fordítás a nemzeti értékeknek, a MÁÉRT-é politikai ellenállás, bosszú. Az illető orgánusok által még elérhető közönség nemzetközi befolyás, az IMF és a Soros Alapítvány nyomása alatt tartása. A választásokon elvesztett harc folytatása: aknamunka.

A jelenséggel már foglalkoztunk, de nem tágítunk tőle, amíg jobb belátásra nem bírtuk az aknamunkásokat, vagy fel nem szedettük velük a sátorfájukat. A magyar társadalom páratlan erővel szavazott a nemzeti politikára, a magyar megmaradásra és a megújulásra. Ha ezt egy akár külföldi tulajdonban lévő, de itt sugárzó, csak a magyar munka eredményeként és sok kedvezménnyel működő tévécsatorna nem veszi tudomásul, akkor azt csak annak lehet minősíteni, ami: szabotálásnak. Szembehelyezkedésnek egy nép demokratikus törekvéseivel, óriási többséggel kifejezett akaratával. Nem szerkesztőségi jog kérdése, nem jogállam kérdése és főképpen nem egy a leváltott rendszerben kialakult privilégium kérdése, hogy lehet-e tartósan internacionalista fegyvert szegezni a nemzetre. Lehet-e lényeges nemzeti eseményt következetesen elhallgatni, és helyette idegent feltupírozni.

Mert a történet lényege az, hogy minden megváltozott, s mindennek meg kell változnia.

Mert az a sajtószabadság, a pénznek az a szabadsága, uralma, amely hazugságokkal, fenyegetéssel érvénytelenné tette a 2004. december 5-i népszavazást, éppen úgy a liberális hegemonia tövéről fakad, mint a pénzalapú sajtószabadság. Az IMF vagy Soros pénzekén sajtó- fölényre jutott liberálbolsevik média nem sajtószabadság, hanem egy körmönfont zsarnokság. A kisiklatott, elprivatizált rendszerváltás következménye. Elcsalt választások, sötét paktumok, nagyhatalmi befolyásolások jogosították fel a korlátozatlan rombolásra, hazudozásra, a két évtizedes félrevezetésre az idegenszívű médiumokat. A pénz mindenhatóságával értelmezett sajtószabadság bátorítja fel még ma is a két tévét és a többi hasonszórút a magyarság és kereszténység elleni aknamunkára. A távoli, amerikai tulajdonosok állítólag csak a profit miatt működtetik tévéiket, de ez nem igaz. Messzemenő politikai céljaik vannak. A politikai, társadalmi cél megvalósulása, hosszú távú érvényesülése az előfeltétele az elszámolatlan profitnak. A nemzetközi tőke, a zsidó-amerikai tőke verbuvál magának szerkesztőségeket és gonosz céllal, nemzetellenes indítékból követi el a nemzeti öntudat bepiszkítását. Jó volna ezt végre észrevenni és megtenni legalább a bankadóhoz hasonló kezdő lépéseket.

A sajtószabadságra való hivatkozás és a profitszemponthoz tehát hamis, gonosz szándékot, támadást jelent. Ha tehát valaki, jelesül a magyar állam – ha meri – ennek a hazug felállítású, a nemzeti kibontakozást támadó szerkezetnek a megrendszabályozására, korlátozására, engedetlenség esetén kiküszöbölésére tör, az önvédelem jogán teszi ezt. A nemzet érdekében lép fel. Fellépése azonban csak akkor lesz eredményes, ha a nemzeti öntudat megerősödik és

követeli tőle ezt a kemény fellépést.

Ha a két tévé (és a többi) szerkesztői megengedik maguknak, hogy szembe meneteljenek a magyar törekvésekkel, a magyar kibontakozással, ha akármilyen ügyesen elrejtik is ezeket a céljaikat, a sértett nemzetnek joga van korlátozásokat bevezetni, legalább minimum követelményeket támasztani. Ezzel szemben ez a Soros-aknász csapat gátlástalanul rombol, hazudik, mérgez.

A nemzetellenes aknamunka most különösen veszélyes, mert a magyar kibontakozás könnyebb szakasza, a választás egyszerű és mondhatni mosolygós szakasza véget ért és elkezdődött a megvalósítás. Minden lépésre boka- és tengelytöréssel fenyegetnek a tönkretett gazdaság kátyúi, a rossz beidegződések, az öröklött bajok. A tehetetlenségbe zárványozott intézmények, a beépülő kultúrbugrisok, a vörös iszap és mit tagadjuk, a nemzetközi Soros-IMF ellenszél.

Észre sem vettük, fordulóponthoz érkeztünk. Költségvetést kell csinálni egy szétlopott, kiárusított, adóssággal aláaknázott országban, amelyben egyetlen tőke áll rendelkezésre: a bizalom. Ha ezt a fájdalmas, sokszor tragikus okokból sérülékeny bizalmi tőkét minden nap következetesen megtámadja a bukott rendszer sajtója és ez a két komoly hatókörű tévé, annak romboló hatását nem lehet lebecsülni. Senkit ne ejtsen tévedésbe az a körülmény, hogy ez az alámosás és ez a kiszámított támadás nem a volt és megbukott pártrendszer, a régi politikai szerkezet visszaállítása érdekében történik. Ezekben az adásokban már régen nem közvetlen MSZP-SZDSZ restaurációért vacsoracsatáznak, hanem az egyetemes magyar törekvéseket gátolják. Azt ugyanis pontosan tudja az IMF és a Soros-tőke, a Warner Brothers és a Rothschild bankház, hogy még egyszer egy Joav Blummal üzletelő MSZP-SZDSZ-kormányt, egy Gyurcsányt és Bajnait nem kap. Ezek a pártok döngrováson vannak, már csak nemzetellenes ügyük képviselhető. Nem olyan eszement tőkések a fentiek, hogy történelmietlen célokért áldozzanak. Más a cél.

Cél a magyar sikertelenség. A cél, hogy ne sikerüljön. Mi? A magyarság újjáépítése, otthonteremtése, az egész új pályára állás. Ehhez a nemzeti érdekektől, az összefogástól elidegenített tömegekre van szükség. Olyanokra, akik Erkel Ferencről nem is tudnak. Akik a katolicizmusból hovatovább csak a pedofíliát veszik észre és megmaradnak a sivár eszménytelenség állapotában.

A nemzetközi tőkés társaságok támadása már nem lehet villámháború, mint a rendszerváltás paktumakor és a privatizáció erőltetett menetben való végrehajtásakor történt, mert a liberális kapitalizmusnak ehhez most nincs is ereje. Ez most hosszú háború. Visszavonulásokkal és a nép által felismerhetetlen eszközök használatával. Az első a bizalom aláásása. Rágalmazás, kicsinyben és nagyban és a nemzeti értékek támadása, egyáltalán a nemzeti öntudat kialakulásának a meggátlása. Legyen minél több egymás iránt, a kormány iránt és a nemzeti közösség iránt bizalmatlan ember. Ha most még csak a gondolkodni rest tömegembert érik el, nem baj. A fertőzés, évezredek tapasztalataik igazolják, terjed. A tömegemberből válik majd feljebb jutó, új kultúrbugris, akit aztán a már beépült elemek felszívják a vezetésbe. Most az alapot kell megteremteni, az önmagában és a magyarságban sem bízó tömegembert, aztán ebből majd kifejlődik az új, nemzetellenes bróker csapat.

Hogy ez párt lesz-e? Nem tudjuk. Valószínűen nem. Valami más, de már újra szervezett erő, amely csak a mostani bizalmatlanság talaján fejlődhet ki. A pártok kora lejárt, beleértve a győztes pártokat is. Még vannak, még szavaznak az országgyűlésekben, még szedik a tagdíjat, de már megkezdődött hivatásos vezetőréteggé átalakulások folyamata. Ez az átalakulás mindenképpen megtörténik, ez nem vezetői elhatározás kérdése, mert ez bele van írva a korba és az élet megszervezésének, a modern társadalom vezetésének követelményeibe. Kissé fellengősen: az Időbe.

Ez a folyamat se nem jó, se nem rossz – tény. Oroszországban a KGB utódszervezete keringtet maga körül egy Szaturnusz gyűrűt, pártként, s aki be akar jutni, annak a régi-új titkosszolgálati főnököknél kell jelentkeznie. Innen, Magyarországról nézve ez kissé félelmetesnek látszik, de kérdés, hogy lehetett-e másként az anarchiától és a végleges széteséstől másképpen megmenteni a hatalmas országot. Haladnak, bátorodnak, de a vodkából való kiemelkedés még odébb van. Kína az első kommunista párt által vezetett világrész, amely kapitalizmust szervezett központi bizottsága köré, mégpedig pompásan. A központi katonai bizottság vigyázza, oltalmazza és aprítja, ha kell a kínai szocializmust és a kínai kapitalizmust. Kínában nemzeti szocializmus van és nemzeti kapitalizmus, a párt hivatalosan még talán a marxizmus talaján áll, ez a marxizmus azonban ma kínaiul annyit jelent, hogy az amerikai életforma – „American way of life” – ide be nem teszi a lábát. Az első elfojtás a Mennyei Béke terén, Teng Hsziao Ping által kétségtelenül kegyetlenül történt, de hát a behatolás sem volt ártatlan, még ha szabadságküzdelemnek volt is álcázva. Lehetett-e ez másképpen? Nem követésre méltóként ajánljuk ezt természetesen, ez teljesen idegen tőlünk, de a felismerés, az idegen behatolásnak megálljt parancsolás, a határozottság lehetne példa. Minden, ami ma van Kínában, ebből a felismerésből lett. Itt nem lesz Amerika. Ebben a kommunistának tetsző párterőben az ősi,

Írta: Csurka István

2010. november 14. vasárnap, 10:53 - Módosítás: 2010. december 12. vasárnap, 09:34

---

eredeti kínai államszervezési szaktudás, történelmi erő és gorombaság nyilatkozik meg. Még sokáig pártnak fogja neveztetni magát a Kínai Kommunista Párt, mert az ország nagy és a szellemi hullámverések lassan érnek el a Nagy Falig.

Amerikában három lépcsőben szűnt meg a pártrendszer. Először 1963-ban Kennedy elnök meggyilkolásakor, másodszor a Watergate- botrányban, amikor Nixon elnököt félrelökték, a demokrácia diadalát rámontírozva a titkosszolgálati érdekekévé, harmadszor pedig 2001. szeptember 11-én, amikor ez a titkosszolgálati erő háborúba sodorta az Egyesült Államokat. Természetesen a kétpártrendszer azóta is fennáll, választanak és szavaznak, nyernek és veszítenek, de a haditermelés, a háborúindítás, az emberi életek ezrei feláldozásának kérdése, a pénzkibocsátás és a válság kirobbantás kérdése egyik párt kezében sincs és az elnök is csak rábólinthat, vagy ejnye-bejnyézhet ezekben a kérdésekben. Az amerikai erő fölött nem a választáson győztes és nem is a vesztes párt rendelkezik, hanem egy személytelenek látszó, de valós személyekből álló pénzhatalom. Ettől függetlenül a texasi farmokon és a Broadway-n valami demokrácia van.

Nyugat-Európában ez a folyamat sokkal rejtettebb, felismerhetetlenebb és gyöngébb is, mert Európa külsőleg és belsőleg is tagolt. Több helyütt volt már azonban nagykoalíció, ami a pártgerinccesség meghajlítója. Európa mintha szeretné pártjait, pedig lehet, hogy csak az Európai Unió bürokráciáját akarja pártjaival korlátozni. Európa nagy bajban van, de mégis itt néznek – nézünk – szembe a legfontosabb kérdésekkel. Liberalizmus? Racionalizmus? Nemzetállam, szocializmus? Kereszténység, materializmus? Minőségi ember vagy tömegtársadalom? A világ más térségeiben ezek a problémák fel sem vetődnek. Csak Európa tudja, hogy ezek nélkül nem lehet élni.

A bizalmatlanság brókerei éppen az európai tagoltságból fakadó pártalapú demokráciát és jogállamot kérik számon a magyar kormányon, mindig tartózkodva attól, hogy beismerjék, mekkora tömeg áll e mögött a nemzeti kormány mögött. A felhatalmazás foka le van nyúzva erről a kormányzatról, azért, hogy antidemokratikusnak lehessen mondani. Kell ugyanis egy paritty, amivel bizalmatlan tömegből kiemelt káder beharcolja magát a kormányzó pártba. Először mindig oda, mert az államvezető testületbe a dolog nehezebb. A pártba sokkal könnyebb beépülni, mint egyből a felelősen dolgozó államszervezetbe. De a beépülés itt is csak a bizalmatlanság közegében lehetséges. A bizalmatlanság ugyanis bizonytalanságot terem. Amikor a pártmuki elbizonytalanodik önmagában és pártja igazában, akkor rávehető, hogy hallgassa meg azt a felet, annak az érveit, igazságát, amelyik Erkel Ferencet híreiből kirekeszti. Vegye figyelembe egy nemzetellenes figura érveit. Esetleg olyanét, aki már kakastollas

csendőrnek van öltözve, de a liberális érvrendszer mondatait szajkózza.

Mi itt most figyelmeztetünk. A beépülés elkezdődött, mert most van itt a nagy ideje, nászi ideje. A bizalmatlanságterjesztő gépezet hathatósan, fegyelmezés nélkül működik éppen akkor, amikor a költségvetés és a semmi talajából valami kis termés kicsikarásának nehéz, verejtékes, sokszor megtorpanásokkal vegyes munkája éppen elkezdődött. Amikor a vezető pártban, s akár a kormányban szükségképpen bizonytalanságok, kétségek támadnak. Honnan, miből, nem győző-e megint a nemzetközi túlerő? Nem jobb-e, nem célszerűbb-e, ha engedményeket teszünk az Erkelt elhallgatóknak, ha kicsit liberáliskodunk.

Ezek emberi gyarlóságunkból előkerülő politikai kérdések, természetes bizonytalankodások. De veszélyesek. Ha valamire meg kellett volna tanítsa a rendszerváltás története a magyarságot, az éppen ennek az engedékenységek, illetve az ellenségnek nyújtott koncessziók tragikus hiábavalósága. Most nem lehet engedményt tenni. Most Teng Hsziao-ping-i határozottság kell, annak véres kegyetlensége nélkül. Ma nem szabad engedményt tenni azoknak, nem szabad eltérni aknamunkáját azoknak, akik Erkel Ferenc születésének kétszázadik évfordulóját magyarellenesen elhallgatták. Ez sokkal több, mint az elszámoltatás és a büntetés végigvitele. Ez mindennapi határozottságot kíván, s a magyar kézben lévő intézmények, orgánumok keménységét. Ne játszunk mégegyszer toleranciát, mint a rendszerváltáskor. Most végre van törvényes felhatalmazás a tabula rására.

Mi, mint sok beépülést elszenvedett emberek látjuk, mint áramlanak az állások, az osztások felé a kaméleonok. Áradnak, mint a korai húszas években Bergycsevből Moszkva felé a zsidók, amikor felszedték előlük a letelepülési tilalom határait. Ezzel nem azt akarjuk mondani, hogy itt most ugyancsak zsidók áramlanak a Fidesz-városok felé, mert ezt minek is mondanánk. Hiszen az állásszerző fürgeségben mikor tudta egy turáni arcél, pláne egy finn-ugor mozdulatlanság megelőzni a pálinka útvonalon érkezőt, vagy ivadékát. És, amellet nem is a faji összetétel a fontos, hanem maga a tény: a beépülés.

Ha ugyanis reménykedhet valamiben a bizalmatlanság terjesztő csapat, akkor az a beépülés.

Ha a most vezető kormányerő nem szerveződik belülről is ellenőrzött, katonailag is fegyelmezett, erkölcsileg és nemzettudat által is óvott, karbantartott, hivatásbéli réteggé, akkor a visszarendeződés erői, IMF különítményesei bent a minisztériumokban, az intézményekben és a színházi öltözőkben szerveződnek meg. Hamarabb, mint gondolnánk. A beépültek következő nemzedéke pedig már a hatalomért fog nyúlni.

Elindul a nemzeti újjászületés folyamata, megkezdődik valami, de a bizalmatlanság pocsolyáiban, a belső gyengeségtől meg is feneklik. Több arcon, szempárban látjuk most a belső bizonytalanságot, a közszolgálat is tele van toleranciakényszerrel. Tudni kell: nincs tolerancia- kényszer. A tolerancián elvéreztünk, s ez nem ismétlődhet meg. A törvényesség szigorú uralma, határozottan, engedmények nélkül.